

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 2.)

— ὦ! πόσον εἶναι ὠραία! ἐψιθύρισεν ἔκθαμβος ὁ παρατηρητὴς αὐτῆς· εἶναι ἤδη ἡ τρίτη συνάντησις, καὶ ἡ ἡσυχία μου ἐπαπειλεῖται, εἶπε, καὶ κατέπνιξε τὸν πρῶτον παλμόν.

— Προχώρησε τέλος φίλε, τὸν λέγει φωνή τις ὀπισθεν, ὁποῖα Μέδουσα σὲ ἀπελίθωσεν εἰς τὰ πρόθυρα;

Ἐστράφη εἰς τὴν φωνὴν καὶ ἀνεγνώρισε φίλον πρόσωπον.

— ὦ! καὶ σύ ἐδῶ; σὲ ἐνόμιζα ὅχι εἰς τόσῃ ἀρμονίαν μετὰ τῶν ἀγαθῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν.

— Αἶ! φίλε, λησμονεῖς τί λέγει δημῳδὸς τις παροιμία; « ὅταν σὲ δαγκάσῃ ὁ σκύλος, κόψε καὶ ἐπίθεσε ἀπὸ τὸ μαλλί του ». Ἡμῖν ποτὲ ὁ κύων τῆς παροιμίας διὰ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς οἰκοδεσπότας, σήμερον αἱ τρίχες μου χρησιμεύουν ὡς ἐπίθεμα τῆς πληγῆς των Ἡξεύρεις ἀλήθεια; ἡ μικρὰ ἀνεπτύχθη, καὶ, πίστευσέ μου, μὲ εὐρίσκει ἀρκετὰ νόστιμον· νευραλγεί ἂν δὲν ἔλθω τρίς τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον εἰς ἐπίσκεψίν της, ἀρ' ὅτου μάλιστα ὁ μακαρίτης θεός μου μὲ ἐνθυμήθη εἰς τὰς τελευταίας στιγμάς του, καὶ, καθὼς ἡξεύρεις, διέθεσε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν μικρὰν ἐκείνην ποσότητα τῶν 60,000 δραχμῶν, ὦ! ἔκτοτε εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν βροτῶν.

Τί νὰ γίνῃ, πρέπει νὰ ἐλύσῃ τις τὴν συμπάθειαν, ἥλπίζα ἐγὼ νὰ κυριεύσω καρδίαν διὰ τοιαύτης μορφῆς; ψυχὴν τῇ ἀληθείᾳ μοι ἀποδίδουσιν ἀγγέλου, ἀλλὰ πρόσωπον;

Καὶ τῷ ὄντι ὁ λαλὼν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ τρομερὰ στίγματα τῆς δριμυτέρας εὐλογίας, ἅτινα προσέθετον νέα φόβητρα εἰς τὸ σπιθαμιαῖον τοῦ ἀνάστημα.

— Ἀλλ' ἡξεύρεις, φίλε, ὅτι εἶναι μωροὶ οἱ ποιηταὶ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς οἱ ὀπλίζοντες τὸν ἔρωτα μὲ λαμπάδα, τόξον καὶ φαρέτραν· ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ τούτου ἐδρεύει εἰς τὴν περιδέουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς χρυσὴν ταινίαν.

Πλὴν δὲν γέλας σήμερον ἀλλὰ σκυθρωπάζεις, τί ἔχεις; δὲν θὰ χορεύσωμεν; ἰδὲ, πῶς συγκινοῦνται οἱ κύκλοι, ἀκούεις τὸν σισυρισμόν;

ἔλκων τὰ βλέμματα πρὸς ἡμᾶς ἐστράφησαν, ἥ, διὰ τὸ εἶναι εἰλικρινούς, πρὸς σέ.

— Πολὺ μὲ κολακεύει ἡ προσοχὴ αὕτη, ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω πῶς, ἐνῶ ἡρχόμεν μὲ τόσῃν διάθεσιν, τώρα αἰσθάνομαι τοσαύτην ἀδιαθεσίαν . . Ἀλλ' εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, γνωρίζεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν νέαν μὲ τὸν ἑλληνικὸν κεκρόφαλον ;

— ὦ, ὦ ! λέγεις τὴν Ἀνθὴν μας. Αἶ φίλε, ὁμολόγησε, ὅτι εἶναι ὠραία κόρη πλὴν ἄγριον ἄνθος, καλέμου, ῥόδον μὲ πυκνάς ἀκάνθας, πρόσεχε εἰς τὴν προσέγγισιν· τί ! δὲν γνωρίζεσθε ;

— Ὅχι, τὴν βλέπω διὰ τρίτην φορὰν.

— Ἄς γείνω λοιπὸν ἐγὼ αἷτιος τῆς γνωριμίας σας· ἐν πρώτοις σὲ τὴν συνιστῶ ἀξίαν τοῦ συγχορεύτριαν, χορεύει ὡς νηρῆς· ἔπειτα καὶ καλὴ νύμφη, προσέθηκε σιγαλὰ, καὶ ῥίψας βλέμμα ταχὺ πλὴν διερευνητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἔσυρεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἰδοὺ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἀπέναντι τῶν Οἰκοδεσποτῶν, προσδεχομένων τοὺς προσκεκλημένους.

— Σᾶς παραδίδω, εἶπε μὲ τὸ θάρρος τὸ χαρακτηρίζον τὸν οἰκεῖον, σᾶς παραδίδω ἓνα αἰχμάλωτον, φροντίσατε περὶ τῆς τύχης του. Πλὴν πιστεύω, προσέθηκε πονηρὰ μειδιῶν, ἂν τὸν χαρίσητε εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ὀδάλισκην, καὶ ἔδειξε τὴν Ἀνθὴν, ἡ θέσις τοῦ δὲν θὰ εἶναι δυσάρεστος· καὶ χωρὶς νὰ περιμείνη ἀπάντησιν, ἔσπευσε νὰ καθυσχάσῃ δύο πρὸ πολλοῦ ἀνήσυχα βλέμματα.

Ἐξ ἀπροόπτου καταληφθεὶς ὁ ἥρως ἡμῶν, ἠσθάνθη κατὰ πρώτην φορὰν, ὅτι ἐχαλκεύετο ἐν ἐκυτῷ μέγα τι, τοῦ ὁποίου προμηνύματα ἦτο ἡ μικρά του ἐκείνη ἐν ἀφαιρέσει σύγχυσις. Ἐνόησεν, ὅτι τὸ ἦττον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐξουσίᾳ εἶναι ἡ καρδιά ἡμῶν, τῇ ὁποίᾳ, ἀντὶ νὰ ἄρχωμεν, ὑποτασσόμεθα.

Ἀλλ' ὅχι ! διανοήθη, καὶ θέλησις ἰσχυρὰ συστειλλασα τὴν ἀποστάτιν αὐτὴν καρδίαν, τὴν ἐβίασε νὰ ἀποστείλῃ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη του καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ζωηρότητα τοῦ βλέμματός του διὰ τῆς ταχυτέρας κινήσεως τοῦ αἵματος. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα ὡς ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ διήλθον ἐνώπιον τοῦ οἰκοδεσπότη ἀπαράτηρτα, καὶ μόνος ὁ παθαίνων ἢ ὁ λίαν ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί διέτρεξε.

— Λοιπὸν εἰσθε αἰχμάλωτός μας, κύριε, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης ;

— Ἀφοῦ ὁ φίλος ἐδήλωσε τὴν θέσιν μου, τολμῶ νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου καὶ εἶμαι ἀνυπόμονος περὶ τῆς τύχης μου.

— Μετὰ μίαν στιγμὴν, καλέ μου, καὶ σᾶς παραδίδω εἰς χεῖρας λεπτοφυεῖς μὲν, κρατούσας ὅμως ἀδιασπάστους ἀλύσεις διὰ τὸν ἀπερίσκεπτον αἰχμάλωτον· εἶπε, καὶ χαριέστατα μειδιάσας ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς νεωστὶ εἰσερχομένους.

— Παράδοξον ! ἐμονολόγει οὗτος, ὅλοι τὴν ἐσπέραν ταύτην δεικνύουσι πνεῦμα, μόνος ἐγὼ ἀφηρεθὴν· ἡ δὲν εἰμ' ἐγὼ λοιπὸν, ἡ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἐμαγεύθην εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Ἀγγέλου αὐτοῦ.

Ἡθέλησε νὰ ρίψῃ λάθρον πρὸς αὐτὴν βλέμμα, ἀλλ' ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συναντηθέντες, ἀγνοοῦμεν ἂν τυχαίως, τὸν ἕκαμον νὰ αἰσθανθῇ τὸν δεῦτερον παλμὸν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ἤδη νὰ τὸν περιστείλῃ.

Ὁ οἰκοδεσπότης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐβάδισε πρὸς τὴν Ἀνθῆν, ἥτις μὲν ἀπείχε πέντε βήματα. Καθόσον ἐπροχώρει, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἐδεσμεύοντο, ὥς ἂν ἀκατάληπτοι δεσμοὶ τὸν περιέβαλον, καὶ ὅταν πλησιάσας ὁ οἰκοδεσπότης, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ:

— Κυρία, Ἀνθῆ, σᾶς παρουσιάζω τὸν Κύριον Γαβριήλ, εἶναι αἰχμάλωτός μου τὸν ὅποιον διαβιβάζω εἰς τὴν κυριαρχίαν σας, καὶ πιστεύω ὅτι διαμένων πλησίον ὑμῶν θέλει λησμονεῖ τὴν θέσιν του· αὐτὸς ἔκυψε νὰ προσκυνήσῃ, καὶ ἡ προσπάθεια ἦν κατέβαλεν ἵνα διατηρήσῃ τὸν συνήθη ἐξωτερικὸν χαρακτῆρά του ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικὴν του συγκίνησιν.

— Ἐὰν ἡ κυρία μὲ κρίνῃ ἄξιον συγχορευτὴν τῆς δι' ὅλον τὸν χρόνον, προσέθηκε, θέλω κολακευθῇ διὰ τὴν προτίμησιν.

— Ὡ, εὐχαριστῶ! κύριε, καὶ ἐννοῶ πόσον θ' ἀδικήσω τὰς χορευτρίας κρατοῦσα ἐγὼ μόνη τὸν περιζήτητον χορευτὴν· ἀλλ' εἰμὶ ἐλευθερά καὶ δέχομαι.

— Καὶ ἐγὼ ἐλεύθερος, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ αὐτός, ἔρχομαι νὰ προσφέρω τὴν λατρείαν μου εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς, ἣν ἐνώπιόν μου ἀντιπροσωπεύετε.

— Ἐλεύθερος! ὑπέλαβε μετὰ ἀφελοῦς μειδιάματος ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐνόησε τὴν τελευταίαν φράσιν· πλὴν λησμονεῖτε, κύριε, ὅτι εἰσθε αἰχμάλωτός μου;

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν τολμῶ νὰ ἐμβλέψω εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἡ τύχη μου ἐναπόκειται εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κυριάρχου μου.

Ἡ μουσικὴ ἤρχισε νὰ παιανίζῃ τὸ ζωηρότερον βάλλο, ὑπερ κάμνει τοὺς χορευτὰς νὰ πετώσιν· ἀλλ' ὁ τόνος τῆς μαγευτικῆς καὶ περιπαθοῦς λαλιάς τοῦ Γαβριήλ, ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἀνθῆν ἡ ἡδυπαθεστέρα μουσικὴ, ἣν ποτε ἤκουσε· κατεθέλγετο, καὶ ἀκίνητος ἐθεώρει αὐτὸν, ὅσάκις δὲν ἐθεωρεῖτο, μὲ τὴν μεγαλητέραν συγκίνησιν. Ἡσθάνετο δὲ ὅτι ἐσύρετο πρὸς αὐτὸν διὰ τινος συμπαθείας τοσοῦτον ἰσχυρᾶς, οἷα εἶναι ἡ ἀκαταμάχητος ἐκείνη δύναμις, ἡ ἔλκουσα τὸ πτηνὸν βραδέως καὶ τυφλῶς πρὸς τὸν ὄφιν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Γαβριήλ αὐτὴν καὶ μόνην θεωρῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ του κατέτρωγον τὰ ἐνώπιόν του θέλγητρα πλανώμενοι ἀπὸ κορυφῆς καὶ ἀναπαυόμενοι μετὰ μέθης ἐκεῖ, ἔνθα ὁ κυριάρχης τῶν παθῶν ἔχει τὴν ἑδραν του.

Ἢδη ἡ ζωηρὰ κίνησις τῶν χορευτῶν συνέφερεν αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν πρόσκλησίν του ὑπέικουσα ἡ Ἀνθῆ ὡς πνοὴ ἀνέμου, ἐξετέλεσαν τὸν πρῶτον στρόβιλον καὶ ἐπανῆλθον ἀσθμαίνοντες εἰς τὴν προτέραν θέσιν τῶν. Καὶ δεῦτερος καὶ τρίτος καὶ διάφοροι χοροὶ ἐξετελέσθησαν καὶ

τὸ πλανώμενον αὐτὸ ζεῦγος ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεων.

Τέλος τὸ τέρμα τοῦ χοροῦ ἔφθασε, μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν ἐπρόφερων λέξιν τὰ μειδιῶντα χεῖλη των, βλέμματα μόνον σιωπηλὰ ἀντηλάσσοντο καὶ οἱ σφοδροὶ παλμοὶ τοῦ στήθους των, δσάκις εὐρίσκοντο εἰς ἐπαφὴν, ἀπεδίδοντο εἰς τοῦ χοροῦ τὰς συγκινήσεις. Ὅτε μόνον ὁ κόσμος ἤρχιτε ν' ἀποσύρεται, καὶ ἦδη ἡ γραῖα μήτηρ της, διότι ὀρφανὴ ἦτο πατὴρς, τῇ περιετύλισσε τὸν μανδῦαν, σραφεῖσα πρὸς τὸν νέον, εἶπε μετὰ πλήρους χάριτος.

— Κύριε, σὰς εὐχαρισῶ! δὲν θέλω λησμονήσῃ τὰς περιποιήσεις σας.

Πλὴν βλέπουσα, ὅτι δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν προσέθηκε·

— Ἐναντίον τῆς κοινῆς ὑπὲρ ὑμῶν ἰδέας, εἰσθε σύννους τὴν ἐσπέραν ταύτην, μήπως ἡ αἰχμαλωσία σας κατέθλιψεν; ἰδοὺ σὰς χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν σας, εἶπε μειδιάσασα, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὑπομονῆς.

— Τὸ αἶσθημα τοῦ θαυμασμοῦ, Κυρία, καθιστᾷ ἄφωνον τὸν αἰώνιον αἰχμάλωτόν σας, ἀπήντησεν οὗτος καὶ ἐπροσκύνησε βαθύτατα.

Μειδιάμα ἀγγέλου καὶ χαρισστάτη κίνησις τῆς κεφαλῆς ἐπρόδιδε πόσῃν εὐγνωμοσύνην τῷ ἐχρῶσται διὰ τὴν ἀπάντησιν.

— Εὐχαριστῶ! ἐπανελάβε, καὶ ἀπεσύρθη ἐλαφρὰ ὡς αὔρα, ἀφίνοια ἐν τῇ διαβάσει της εὐωδίας παρθένον.

Ὁ Γαβριὴλ ἔστη ἐπὶ τινας στιγμὰς, ἕως οὗ ἡ νύμφη αὐτὴ ἐκρύβη εἰς τὸν διάδρομον μεταξὺ τῶν πολλῶν, καὶ τότε ἔδραμε, ἤρπασε τὸν μανδῦαν καὶ τὸν πῖλον του, καὶ ἐρρίφθη ἔξω.

Τῶν ἀμαξῶν ὁ θόρυβος συνετάραττεν ἦδη τὴν ἐρμηίαν τῆς προκωχωρημένης νυκτός, καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου ἡ μᾶστις ἐσύριζεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων, ὁ ποδοβολητὸς τῶν ὀπῶν ἀντήχει εἰς τὰς μελανὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν καὶ συνέτριβε τοὺς ἀτέχνως ἐρριμμένους χάλικας καθ' ὅλην τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδόν.

Πεζοὶ τε καὶ ἀμαξηβάται, ἐχάθησαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, μία δὲ μόνη ἀμαξα φέρουσα τὴν ἐμπαθῆ νεότητα καὶ τὸ ψυχρὸν γῆρας, ἐκυλίετο εἰσέτι, ἀφοῦ διήλθε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τὴν Ἑρμαϊκὴν πρὸς τοῦ Πειραιῶς τὴν κατάβασιν. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς μικρᾶς γεφύρας ἐλόξευσε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πάλιν στραφεῖσα τὴν κατευθεῖαν πρὸς τὴν δύσιν ἄγουσεν ἐχάθη, καὶ μόνος ὁ θόρυβος αὐτῆς ἤκούετο ἐπὶ τινας στιγμὰς, ὡς τῆς βροντῆς τὸ τέλος. Ἄν δὲ τὰς κινήσεις ταύτας ἀδύνατον ἦτο ν' ἀκολουθήσωσι δύο σπινθηροβολοῦντες καὶ ἀνήσυχοι ὀφθαλμοὶ, οὐχ ἦττον ὁμως νοερῶς ἠκολούθουν τὰ διαθήματα τῆς νηρηίδος ταύτης, ἀποσυρομένης εἰς τὴν ἀγνωστον μέχρι τοῦδε μαγικὴν κατοικίαν της καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ κεραυνοῦ ἐχαλκεύετο εἰς τὸ ἀνήσυχον στήθος τοῦ Γαβριὴλ, ἐπαναλαμβάνοντος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς κατοικίας του, ἔνθα εἰσελθὼν ἔλαβε τεμάχιον χάρτου ἐσημείωσε τὸ — ἀριθ. 57 Ἀθηνῶν, — καὶ ἐρρίφθη βαρὺς ἐντὸς μιᾶς καθέδρας.

(ἀκολουθεῖ)